

[Enggaard.]

Vel mødes vi i disse dage med kritik, fordi en endelig reform af ungdommens uddannelsesfond ikke er forelagt. Det er vel på sin vis også forståeligt på baggrund af den periode, som er gået, hvor von Eybenudvalget arbejdede med tingene, at man herefter ønsker den afgivne betænkning realiseret hurtigst muligt. Man kan med lige så god ret sige, at eftertiden kunne bebrejde os som lovgivere, hvis vi sporensstregs afstak en kurs uden fornødne landmærker og ledende principper.

Dette synspunkt må forekomme endnu mere rigtigt på baggrund af, at von Eybenudvalget jo ikke har afgivet nogen enig betænkning, men tværtimod har delt sig med afvigende opfattelser. Således har de uddannelsessøgendes repræsentation i udvalget som bekendt karakteriseret flertallets forslag som utilstrækkeligt til at nå målsætningen, medens omvendt andre i udvalget har advaret imod de uægtelig betydelige økonomiske konsekvenser af forslagene, sammenholdt med de øvrige nødvendige investeringer og udgifter på andre områder i de kommende år.

Jeg har også bemærket, at ikke mindst administrative perspektiver er fremme i et par af mindretalsudtalelserne, en ting, som jeg tillægger megen vægt ikke mindst på baggrund af de bemærkninger, som undervisningsministeren gør i slutningen af sin fremsættelse, hvor der tales om nødvendigheden af oprettelsen af en ny administration af denne støtte.

Som et eksempel på de ting, der efter venstres mening fortjener nærmere overvejelse, skal jeg nævne kriteriet for sammenligning med andre befolkningsgrupper, når støtterammerne fastlægges, herunder de i betænkningen rejste spørgsmål om de unges forbrugssammensætning, der er forskellig fra andre befolkningsgruppers forbrugssammensætning, som ligger til grund for beregningen af prisudviklingen og dermed for reguleringen af støtten.

Et andet spørgsmål, som må afklares

bedre end i dag, er situationen for de vanskeligt stillede hjem, når den forlængelse af undervisningspligten, som kan forudses i 1972-73 og 1973-74, træder i kraft. Jeg ønsker at give udtryk for, at det må sikres, at den hjælp, der i dag kan gives børn fra sådanne hjem, der frivilligt følger undervisningen i 8., 9., 10. klasse og realklasserne, kan opretholdes. Jeg ser helst, at det sker efter principper i stil med dem, der er nedlagt i lovgivningen om ungdommens uddannelsesfond, men ellers må andre veje findes til en individuel støtte i de tilfælde, hvor hjemmene stilles vanskeligt.

Efter venstres mening ligger den afgørende indflydelse på begrebet uddannelsernes demokratisering gemt i mulighederne for en rimelig støtte i disse de første og vanskeligste år af uddannelserne. Derfor kan vi være tilfreds med, at der i fordelingen af støtten efter det fremsatte lovforslag er lagt størst vægt på folkeskolen, på lærlingene, kursister og visse elevuddannelser. Der er efter vor opfattelse et ægte socialt sigte hermed.

En anden ting, som fortjener nærmere afvejning og overvejelse, er betydningen af myndighedsalderen. Udvalgets betænkning synes at bygge på den nuværende myndighedsalder på 21 år, men vi ved alle, at der er overvejelser i gang om at ændre myndighedsalderen. Hermed ændres også afgørende forudsætninger for de konklusioner, som udvalget har draget. Skillelinjen mellem videregående uddannelser og elevuddannelser er et andet stort spørgsmål, herunder om der kan indføres en fælles aldersgrænse for elever og de videregående uddannelser, forældreindkomstens forskellige indflydelse på støtterammen for de to forskellige kategorier, kort sagt om der er den fornødne solidaritet til stede mellem disse to forskellige grupper af uddannelsessøgende i den samme aldersgruppe.

Når disse ting er sagt, skal det tilføjes — for at billedet ikke skal være præget af de tvivlsspørgsmål, som må klares af — at venstre ønsker en fremtidig lovgivning på